

Over ... “een touw” en “de zee” !

Een kerstvoetbalstage ...

Eén sportzaal, een 80 tal ballen, een 10 tal doelen, 2 fijne gelijkgezinde collega's, ... en 35 spelers of 35 ikjes ... finaal 70 benen en 70 voeten. Tot zover de cijfers !

Ik geef gerust toe dat het wat vreemd aanvoelde ... één van die 35 karakter'koptjes' was de zoon van een papa, die ik indertijd zelf nog onder mijn hoede had als jeugdspeler – tweedegeneratie jeugdvoetballers dus ! Dan voel je niet alleen in je lijf dat je oud wordt – je voelt ook eventjes terug ! Een korte babbel met die bewuste papa 's morgens op dag 1 zorgde dat de retrofilm al vrij snel startte. Gelukkig bestaan er geen echte beelden meer van die tijd, ... maar het kort en assertief benaderen van het spel en mijn spelers was toen mijn stijl. Ik was een (weliswaar gedreven) roeper langs de lijn maar het voelt nu alsof ik toen dingen in de strot van mijn spelers wilde duwen. Arme trainer Kristof !

Door het afgelegde (levens)pad evolueer je als trainer, als papa, als sociaal werker, als collega, als partner, als ... Gelukkig maar want dat “ganzengefok” is nu niet meer mijn ding. Zaken zoals bewustzijn, rust zoeken en vinden, de eigenheid en de authenticiteit, in je kracht staan, in balans staan, zelf-oplossend vermogen, ... staan nu met stip in mijn coachhandboek. Jonge gasten heel bewust vormen als voetballer & als mens, ... bestaat er nog iets mooier ?

Hoe ik binnen de Balbal Vista context het voetbal benader is geen groot geheim, ... jonge spelers willen het liefst wedstrijdjes spelen. Binnen Balbal Vista bied ik dan ook heel graag wedstrijdvormen aan maar wedstrijdjes met een inzet (winnaars, verliezers, klassementen, beter worden, toernooi-vormen, specifieke doelstellingen leren halen, ...). Niet zomaar een wedstrijdje spelen dus, er moet beleving gecreëerd worden – sfeer in het stadion ! Geen gekunstelde dooie oefenvormen dus die geschreven zijn door een volwassene die er dan op het veld alles aan doet om zijn/haar spelers te laten uitvoeren wat hij/zij vooraf uitgedokterd had. Maar wel, ... leve de wisselende teams, leve het voetbal over de geboortejaren heen, leve de wisselende formats (3v3, 4v4, 1v2, 2v2, 1v1, ...), leve het wisselende speeloppervlak (groot, klein, lang, breed, ...), leve de wisselende spelregels, leve het aanpassingsvermogen van de spelers, ... leve de vrijheid !

Geen permanent groep en geen gebrul langs de lijn, niet kijken maar zien, kort benoemen en gericht uitdagen, ... De spelers krijgen de volle regie over de wedstrijdvormen – ik als coach speel bewust een bijrol in dat proces. Ik observeer welbewust en verlies me niet meer in een roepende coachstijl maar ik knip enkel af en toe met de vinger om vervolgens de speler opnieuw te laten evolueren op zijn eigen snelheid. Ik zorg enkel voor een gepaste ontwikkelcontext en de speler doet de rest. Tot zover het jeugdvoetbal !

Ik probeer niet alleen in te zetten op het voetbalinhoudelijke (technische en inzichtelijke aspecten van het spelletje) maar ik probeer tijdens hun favoriete spelletje ook wat in te zetten op de mentale en sociale ontwikkeling. Als coach is het dan vaak zaak om niet te lang te toveren met woorden maar vooral beelden en metaforen te gebruiken. Dit blijft makkelijker plakken en werkt aanstekelijker in het ontwikkelingsproces van kinderen. Om dit te duiden, geef ik je hieronder 2 voorbeelden van items die ik tijdens de kerststage belichtte.

Toen 2 spelers wat discussie hadden over de eindstand van een wedstrijdvorm en ze die onenigheid in de volgende wedstrijd nog steeds lieten spelen, greep ik eventjes in. Ik beeldde de onenigheid uit door 2 andere spelers een touw te geven waaraan ze beiden trokken. De symboliek is je wellicht duidelijk. Beide spelers hebben een verschillend(e) idee/mening en proberen de andere te overtuigen van hun gelijk (lees : ze willen het touw definitief naar zich toe halen). Als je aan het touwtrekken bent met iemand anders ben je niet vrij – leg je je verder functioneren in handen van de ander. Die innerlijke en uiterlijke strijd met de ander kan je maar op 1 manier winnen : zelf in je kracht staan en in balans komen en zelf de regie in handen nemen. “Mijn tegenstander zegt dat hij met 7-6 won – ik zeg dat ik won met 7-6 en daarmee is de kous af !” Met andere woorden laat het touw los of pak het touw zelfs niet op ! Steek je energie in datgene wat komt ! Beste spelers, ... bij Balbal Vista nemen we zelf het leven in handen en laten we ons zijn niet bepalen door anderen. Let wel : ik vind het belangrijk dat spelers/kinderen steeds de keuze hebben om het touw al of niet op te pakken / los te laten. Zij zijn zelf verantwoordelijk voor de keuze en ook voor de gevolgen van de keuze. Het is niet de bedoeling om jezelf steeds op de achtergrond te schuiven en anderen steeds gelijk te geven. De vrijheid en keuze hebben is één – daarmee leren omgaan is twee – finaal verantwoordelijk zijn voor de gevolgen van je keuze, is drie. Een één-twee-drietje. Het was fijn dat in dit verhaal bepaalde spelers het zorgende in zich lieten spreken en anderen gingen instrueren om het touw niet op te pakken.

Arthur en Baptiste illustreren hier het touw-principe

Een tweede situatie die ik graag met jou deel, ... in één of andere finale is er sprake van heel veel beleving maar tegelijkertijd ook sprake van heel veel onrust bij de spelers : spelers willen forceren, trekken & duwen, veel balverlies, veel duels, veel agitatie en frustratie. Eigenlijk zot dat er zoveel onrust is gewoon omdat het woordje "finale" werd uitgesproken. Kon ik niet laten liggen, ... Open getrokken naar de spelersgroep en eventjes samen gaan varen op zee.

Voel je eventjes mee en wellicht herkenbaar, ... iedereen is eigenlijk een platte zee en soms ontstaat er door een emotie of gedachte (vb. we spelen een finale) een golf of een storm op zee. Wanneer we in een storm zitten, hebben we wellicht niet meer ons 'zijn' onder controle en worden we door de golven en wind heen en weer geslagen. We

hebben de keuze : we blijven in het woelige water maar hebben dan niet zelf in handen wat er gebeurt of we zoeken opnieuw naar onze platte zee waar we weer de rust vinden en zelf kunnen bepalen waar we naartoe varen. De spelers mochten vrijblijvend zelf eens voor de groep benoemen wanneer ze zich eens in een storm bevonden en bovenal hoe ze weer uit die storm zijn geraakt. Ik werd geraakt door de openheid en eerlijkheid van de spelersgroep. Zo was er speler x die meegaf dat hij ooit eens in een enorme storm is terecht gekomen maar met een flinke portie ikkigheid zijn eigenheid niet verloor voor de groep door gewoon te antwoorden : "ik wil niet zeggen wat er juist gebeurd is". Zo waren er spelers die vertelden dat ze gepest en aangepakt werden vanwege hun andere huidskleur. Er waren spelers die aangaven op een golf te zitten maar eigenlijk wel voelden dat anderen hun in veilig en rustig water brachten, ... hoe mooi kan het zijn om je eigen schip weer in de platte zee te brengen ? Ze krijgen de keuze : zelf initiatief nemen of wachten op anderen ! Voor zij die het nog niet weten/voelen, ... Balbal Vista spelers nemen zelf het leven en het spel in handen !

Je merkt als coach/ouder al vrij snel dat de speler/jouw kind een golfje vertoont – wat emoties/gedachten die opspelen. De valkuil is dat je als coach/ouder heel snel de reddingsboei gaat gooien en het euvel zelf gaat oplossen voor de speler/jouw kind. Je wil toch dat je speler/jouw kind in zijn kracht komt te staan ? Je wil toch dat je speler/jouw kind een betere versie wordt van zichzelf ? Je wil toch dat je speler/jouw kind evolueert en leert ? Daarom, ... laat die golf/golven gewoon, laat je speler/jouw kind met zijn golf en kom niet tussen. Accepteer die golf ! Als je ziet dat hij/zij definitief kopje onder gaat in een woelige zee, wees dan nabij en zorg dan voor wat ondersteuning en lucht. Maar voel dat een eerste en een tweede keer kopje ondergaan kan en moet, wil je veranderingsgericht begeleiden en werken ! Wat een uitdaging voor 2021 !

We hebben twee dagen feest gevierd ! We hebben gefeest om wat 'onszelf' zo uniek maakt, we hebben gefeest omdat we onszelf niet hoeven te bewijzen naar anderen toe, we hebben

gefeest omdat we fouten mogen maken, we hebben gefeest dat er nooit een ander zal zijn dan jezelf, we hebben gefeest dat “ik” er mocht zijn !
Voetbal een feest dus !

Kristof Mortier

